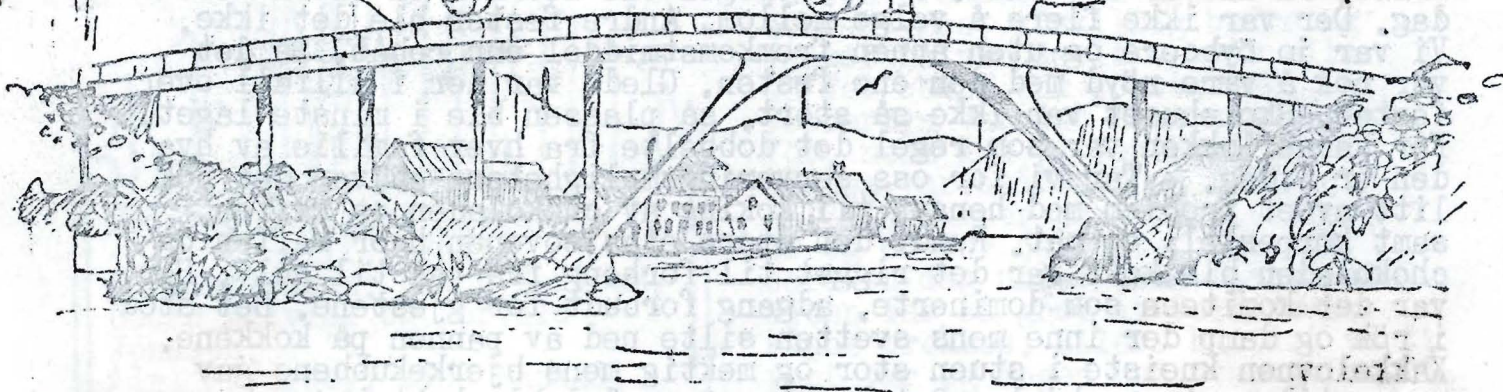

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR 4

JULEN 1975

7. ÅRG.

JULETRIFEST FOR 70 ÅR SIDEN.

Jeg lovet Skjernøyposten for en tid siden å fortelle om juletrifest fra "gamle dager". Det er nå slik at når alt kommer til alt, så tenker en etterpå: Ja nå har du lovet noe som kalles for å ta seg vann over hodet. - Men vel, jeg skal forsøke å skildre hvordan jeg husker julefesten i min barndom - for ca. 70 - 75 år siden.

Bare ordet fest hadde jo en magisk klang. Det var ikke ofte der var fest på skolehuset, og når det da en gang om året hendte skal jeg si vi var spente, og så med forventning frem til dagen for den store begivenheten.

En ting må vi være klar over ved datidens fester, at öya da var delt. På Vesteröya hadde de sitt eget skolehus, hvor fester og møter ble holdt. På Österöya også sitt eget skolehus som benyttedes av beboerne her. - Så når julen nærmet seg var vi alltid spent og opptatt på, når skal julefrsten være? Vi tellet på dagene og var særdeles spente på hvem som skulle komme for å underholde med opplesning. I allefall i min tid som guttunge var det to som plaserte seg som to enere.

Kon en av den syntes meget å være reddet av den programmessige underholdning. Og så var det jo den herlige chokoladen vi barn fikk.

Dertil esser, kanelstenger og julekake. Det ble aldri for meget av den sorten selv om det var jul og alle hadde bakt til jul hjemme.

Ja, så kom jo Fröilands kakekoner og menn, samt hester og kroner med røde sukkerstriper på. Nu var disse vel nest brukt i de private hjem. Festen med tråd og hengt på grenene av furua tok de seg festlig ut. På julefestene ville de vel temmelig fort ha blitt både ben og hodeløse. De hang ja så utsatt for en "kjesken" guttehånd og munn. (Nu kom jeg vel inn på litt av den private julefeiring) - Den store

og ruyende julefurua var et stolt syn som fengët blikket når en kömm inn döra til skolehuset. Yttertöyet var tatt av og hengt på knagene ute i ganga. Ja, der ble det trangt om plassen skal jeg si. Og temmelig stor ståhei når festen var slutt.

Det var gjerne læreren som holdt festtalen og velkomsthilsen. Når så serveringen var over var det som det er nu for tiden med gangen rundt treet. Ja da var det fest. For som regel ble det med en enkel festdag. Der var ikke flere å velge mellom. Andre fester ble det ikke.

Vi var jo öyboere og uten annen fremkomstmiddel enn robåt. Så det var nok å være nöyd med den ene festen. Glede var der i allfall over festen. Skolehuset var ikke så stort, så plassen ble i minste laget. For barneflokket var som regel det dobbelte fra hver familie av hva den er i dag. - Tar vi for oss serveringsmulighetene så var det nok litt av et problem med hensyn til koking av chokoladen og kaffen, samt koppestell og mat. Rundt den store etasjeovenen hvor kaffen og chokoladen ble kokt var det rigget til forheng fra tak til gulv. Her var det komiteen som dominerte, adgang forbudt for gjestene. Det stod i rök og damp der inne mens svetten silte ned av pannen på kokkene.

Kakkelovnen kneiste i stuen stor og mäktig mens bjerkekubbene gav varme til gryte og kjele. Det hendte at en del ble kokt hos naboen på Rödsteinen. Det var jo en jobb å få fraktet bort derfra fulle gryter og kaffekjeler rykende varme.

Nå så bespisningen var vel over så hadde komiteen full jobb med oppvask mens pausen stod på. Alt skulle være klart for gangen rundt treet. - Det var nå et stolt syn med den fine julefurua midt på gulvet. Det var levende lys som var satt fast i en stor trekröss på treet. For brannsikkerhet stod en etter 2 bötter med vann, samt en lang stake med en klut festet til. Det var jo ikke helt ufarlig når lysene kunne komme i kontakt med pynt eller greinene på treet. Det var som regel store kronelys som var satt ned i krossen som var festet til treet. Der var alltid en som vaktet på at ikke lysene brandt helt ned til festet. Elektrisk lys var det ingen som hadde kjenskap til på denne tid. Det gikk nå, tross all primitivitet, bra, for en var klar over brannfaren. Det var jo bare parafinlampe og stearinlys som ble benyttet i de dager. Men stemning var det over festene i de dagene.

Det var en temmelig trett flokk som drog hjem om kvelden etter begivenhetsrik kveld. Tenk et helt år til neste festkveld!

J. K. G.

Jeg har en liten oppfordring fra Skjernöypostens redaktör til det lesende publikum av 'posten'. Hjelp dem med et stort eller lite innlegg, det vil muntre dem i deres arbeide for stoff. Vet de vil sette pris på en håndsrekning og det vil sikkert ha interesse for leserne. Her er sikkert flere som har noe på hjertet, både unge og eldre. Er dere redd rettskrivning, så legg i vei, det gjør jeg så får de kritisere som vil når jeg bare har ytt mitt. Jeg er sikker på at de tar inn 'dialekt' og. Men vær ikke kostbar eller hårskjær. Gjerne en utfordring til dem som er redd kritikk for sin gramatikk og lar pennen ligge.

Jeg synes det er flott gjort å oppleve at posten kommer til oss i kassen 4 ganger i året. Så sitter der 3-4 som strever for å få sammen et bindeledd som vi nok ville være leie for sluttet på grunn av liten interesse.

J. K. G.

SK
Red
I R
Geo
Jen
Adr
Kon
Chr
Adr
Pra
Abon
U.S.

LI
Humme
og na
ter
Tein
l.ok
noe
så t
på d
förs
til
fikk
fang
en h
natt
pe,
ene
ner.
over
ter.
Kris
tein
har
og t
På d

SKJERNØYPOSTEN

Redaktør: Sigurd Ålvik
Tlf. 68611.

I Redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walvick og Norvald
Jenssen.

Adr. Skjernøy, 4500 Mandal.

Kontakt i U.S.A.

Christoffer Jacobsen

Adr. North Lexington, RD 1,
Prattsville, N.Y. 12468.

Abonnementspris pr. år kr. 7.-
U.S.A. \$ 1.50

LITT FISKEPRAT

Hummerfisket er forbi for i år, og når dette leses er fisket etter juletorsk i full gang. Teinene gikk som vanlig i sjøen 1. okt. i litt rusket vær med noe sjø som la seg utover dagen, så teinene kom for det meste ut på de beste plassene. Men til første trekket var det øket på til kuling og noe sjø. Så mange fikk ikke trukket alle teinene og fangstene var svært dårlige. Sjøen hadde nok vært for urolig om natta til at hummeren ville kripe, for på de mest utsatte stedene var det mest bare tomme teiner. 1/4 hummer pr. teine og nedover var nokså alminnelige fangster. På Vesterøya fikk Sverre og Kristian Anønsen 40 stk. i 200 teiner. De andre som fisker her har bare fra 40 til 60 teiner, og fikk 8 - 10 - 12 stykker hver. På den andre siden av øya fikk

Paul og Arne Kristiansen ca 50, Sverre og Herman Syvertsen 42 og de andre tilsvarende dårlig og det er jo et elendig resultat første trekket. Til andre trekket var været atskillig bedre og fangstene var da like gode eller en del bedre enn første dag. På Vesterøya var det mest som dagen før, mens det på Farestad og Røsnes var bedre. Noen fikk da ca. 1/3 hummer pr. teine, eller 80 og 68 for de beste. Det var bare en dag under hele fisket at sjøen var så grov at teinene ikke kunne trekkes. Ellers har det vært pent vær og ingen teinetap av betydning. Fangstene holdt seg ganske bra utover i fisket, så de fleste gjorde det nok noe bedre enn i fjor. De beste har fått 600-700 stk. og med en pris av ca. kr. 20 kr. stk. blir det jo penger av det. Forskudd til fisker er i skrivende stund kr. 42 pr. kg., men vil til jul godt og vel ha passert de 50. Hummeren har i år ligget usedvanlig dypt, hva det nå kan komme av. Men fra 10 til 15 favner har vært det beste, og noen har fått den helt ned på 20 favner.

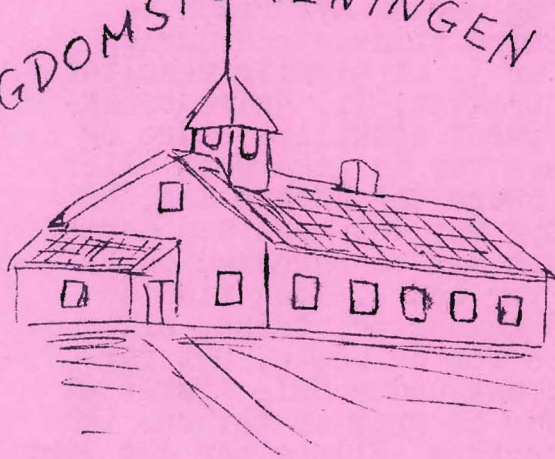
Krabben har også i år vært en stor plage, det ser ut som bunnene er full av dem. Noen ganger har det vært opp til 20 stk. i en enkel hummerteine, og da rømmer hummeren sin vei. 1 av 10 var gode, resten bare vasskrabber som gikk på sjøen igjen eller ble knust til hummermat.

Om annet fiske er det lite å fortelle. Seien er her fortsatt i store mengder og er lett å få på rigla. Den vokser lite, men de største veier nå ca. 1/2 kg. og er fine å legge i fryseboksen til vinteren.

Så ønsker "Fiskenytt" en god jul, med torsk til alle som vil ha den på julaften, og håper på et bedre fiske i det nye året 1976.

oooo0oooo

UNGDOMSFORENINGEN

Hösten i ungdomsforeningen begynte med samlingsfest den 12. sept. Det var bra framsmøte, dette var på en fredag. Og vi vil prøve å skifte mellom fredag og lørdag. Noen synes den ene dagen passer, noen den andre, så det kunne være fint å høre meninger om dette.

Det har skiftet med møter på onsdager og søndager utover, med forskjellige talere. Krabbefesten ble holdt 18. okt. Og krabber er det som kjent nok av, så vi spiste alt vi orket. Der sang Regevikjentene for oss, og fin sang var det. Taler ble holdt av A. Renne.

Kosekveld var det også 31. okt. Jostein Handal talte og viste lysbilleder for oss. Lysbilledene var fra Norge, og med dikt og musikk til fikk vi virkelig se hva Norge er.

Kapellet står nå foran en ny stor oppgave. Det er nybygg av garderobe og toalett. Dette vil komme i gang nå, så fort det lar seg gjøre. Det har jo lenge vært på tale, men etter mye om og men har vi endelig fått byggetillatelse. Og til dette trenger vi jo penger. Grunnarbeidet vil vi prøve å gjøre på dugnad, mens selve byggingen vil bli satt ut til fagfolk. Vi vet at den store oppussingen av storesalen gikk over all forventning, og vi håper det vil gå greit denne gangen også. Vi minner om at styret vil gå

rundt med offerposer og håper på stor giverglede. - Så tror vi Gud vil velsigne dette arbeidet og ellers alt vi skal foreta oss i tida som ligger foran oss.

Julen nærmer seg med raske skritt og snart er atter et år omme. 1976 står for døren, ubrukt klar til å bli brukt av deg som gjerne vil være med å gjøre noe for Herren.

Julefesten for voksne blir også i år den 28. og alle er velkomne der. Årsmøtet blir som vanlig holdt i januar. Vi ønsker mange vil delta for å være med i tjenesten. Det trenges folk til å være med i styret, komiteer o.l. Vi ønsker Guds velsignelse over foreningen og alt arbeidet som utføres der.

Lærinne

SIGRID AALVIK GABRIELSEN TIL MINNE.

Hun kom til Skjernøya som fremmed, men ikke mange innflyttere har betydd så meget for øyas folk som henne. Sigrød var et fredens menneske som skapte ro og trivsel hvor hun ferdes. Ingen kunne føle seg uberørt av hennes gode andakter. Hun talte om troen og tilliten til sin Far i Himelen som bare den kan som har levet med Gud i mange år. Vi savner henne i foreninger, på møter og i kapellet. Hun var alltid aktiv og tok del i alt. Når Sigrød hadde påtatt seg en oppgave visste vi den ville bli utført. På Skjernøya hadde hun mange venner og ingen fiender. Jeg har aldri hørt noen har talt nedsettende om henne. Selv gjorde hun det aldri om noen, alltid forsøkte hun å skape fred og fordragelighet. Sigrød fikk ikke leve så lenge at vi fikk hylle henne på 80 års dagen, men la oss som kjente henne hedre hennes minne ved å vise i vår ferd at vi har lært av hennes eksempel.

Ruth
Dyrstad

R. D.

I g
ind
För
and
å f
til
dem
orr
en
bev
pro
å b
I d
den
reg
bli
For
nett
I di
öre
til

fore
Thel
feri
önsk
re k
for
Ja,
fami

tiar
å te
Roli
öya
nytt
"Sla

Blar
väng
fars
hvor
elle
menn
Så v
den
nor
Vi v

FRA USA - "BEVERMÅNEN".

I gamle dager ble novembers fullmåne kalt "Bever-månen". Det var indianere som gav den dette navnet, og det hadde en dobbel mening. Først, at ved novembers fullmåne var beverens pels prima vare. Det andre var at nå setter beveren et eksempel for omtrentlige mennesker å følge. - Sent i november, som et hvert friluftsmenneske kjenner til, er beverens arbeide ferdig for vinteren. Dammen er reparert og demmet opp, beverhytta er lun og koselig og rikelig proviantert med orr og bjerk som er forsvarlig fortøyd hvor det kan finnes under is-en som vintermat. Og her er hvor enhver fornuftig mann bør følge beverens eksempel og ha sitt eget hus koselig, lunt og tilstrekkelig proviantert for hva januar, februar og til dels mars fullmåne har å by på.

I de senere år har været forandret seg; men bevervanen har fremdeles den samme mening. De milde høstdager er bak oss. Det kolde november regn, som ville ha begravd oss om det hadde vært snö - vil snart nok bli snöfonner og fimbulvinter. Perioder av indian sommer har passert. Foran oss ligger den kolde fullmåne av januar og februar, og det er nettopp hva bevermånen prøver å fortelle de som lytter.

I disse moderne tider er der nok mange mennesker som snur et døvt øre til bevermånen, men stakkers beveren, den har jo ingen adgang til sosiale herligheter.

C. J.

EN ALLE TIDERS NORGES TUR.

I sommer fikk vi en Norgestur vi aldri vil glemme! Takket være foreldrene våre, Peder og Pauline Pedersen, fikk vi tre søstre, Thelma Langfeldt, Ester Olsen og Doris Søberg en alle tiders 3-ukes ferietur. Far er nemlig født på Skjernöya, og det har alltid vært ønsket hans at vi tre sammen kunne få besøke hjemstedet og alle våre kjære der. For oss som ikke hadde sett Norge siden vi var barn før over 40 år siden, ble det en opplevelse å få hilse på dem alle. Ja, det er noe spesielt med Skjernøy, for her har vi så mange av familien vår.

Det var en stor dag da flyet landet ved Kjevik flyplass i Kristiansand, hvor slekt og venner fra öya og Farsund var møtt fram for å ta imot oss. - Skjernøy er et skjönt sted - så trivelig og rolig. Rolig er det ikke i Amerika, for her går alt i en hast. Og her på öya var det vår fetter Paul - sønn av onkel Paulus - gav oss et nytt uttrykk, som vi siden ofte har brukt når vi var på farten. "Slapp av", pleide han å si - synes vi hörer ham enda.

Vi kom rundt på mange steder, reiste med bil, båt og fly. Blandt byene vi besøkte var Farsund, Flekkefjord, Kristiansand, Stavanger, Sandefjord og Oslo. Ja, kom oss helt opp til Sunmöre hvor fars søster, Anna, i sin tid giftet seg og satte bo i Drablös og hvor vi besøkte slekt. Norge er et vakkert land, og et skjønnere eller mer koselig sted enn Skjernøy med dens herlige natur og stille mennesker, finnes ikke.

Så vil vi herigjennom gjerne få takke hver især for den festlige tiden vi hadde der på öya. Og en spesiell takk til vår inderlige snille mor og far som muliggjorde den fantastiske Norgesturen for oss. Vi vil leve i lange tider på minnene!

Til slutt ønsker vi alle en god jul og et velsignet nytt år.

Med beste hilsen

Tre takknemmelige søstre.

EN JULEHILSEN

Nu som julen står for døra fikk jeg lyst til å sende en hilsen til alle dere lesere av Skjernöyposten i U.S.A., ja dere andre også. Men fra dere i 'Juniten' har jeg fått brev og hilsener. Vi ble jo så kjent med hverandre da jeg var kontakt i U.S.A. for Skjernöyposten - som er alle tiders, og vi må gjøre alt for å beholde den. Vi skylder en stor takk til de uegennyttige arbeiderne i redaksjonen som strever for å holde posten gående. Men de sier så lenge de får stoff holder de på. - Det er så interessant å lese alle beretninger og hilsener som kommer så og si fra hele, eller alle verdens fire hjørner. Og meget interessant er det når det blir fortalt fra gammel tid på Skjernöya, som blir historie med tida. Jeg samler alle nr. av Skjernöyposten og skal få den innbundet. Håper alle lesere og abonenter gjør det samme, så får der en fin Skjernöyhistorie for etterslekten...

Nu som det nærmer seg jul med raske skritt og vi gleder oss med barna og som barna til julens fester, da tenker jeg spesielt tilbake på julefestene på kapellet, som for meg alltid har stått som de fineste fester i verden. - Enn den dag i dag, 67 år gammel, står jeg med den samme underlige følelse av andakt, beundring med nesten en klump i halsen når jeg kommer inn og står på galleriet og ser ned på den festlige fint pyntede storesalen med hvitdekte border med enkel, men skjønne julegleder og dekorasjoner i rødt og grønt. Flaggene på veggene med mørkgrønn granbar som bakgrunn. Bordene dekket i en firkant rundt den skjønne julegranen, som rekker helt opp til taket, med sin enkle pynt og lys og den store stjernen. Som det så vakkert står i julesangen. Og høyt i toppen den blanke stjerne, ja den må skinne, for den skal minne oss om vår Gud, oss om vår Gud. Akurat slik føles det at juletreet med sin stjerne minner oss om vår Jesus, som er hele julens betydning, og midtpunkt. Samme følelse haddø jeg da jeg som konfirmant, i hvit kjole, for første gang var på kapellet til juletreffest, innbudt av ungdomsforeningen. Og det er et minne, som jeg tror alle med meg, har bevart og tatt med oss hvor enn i verden vi er. For meg er det en glede å kunne få lov til å oppleve det om igjen, nu som jeg er hjemme. Julefesten i vårt velsignede kapell.

En velsignet julehöytid ønskes dere alle.

Hilsen Theo.

En P.S. På julefesten i fjor satt Martha Berge og jeg og talte om julefester før og nu. Alt er blitt lettvent, nu kommer folk i biler. Før var det å **slite** seg fram, mange ganger i snø slut og regn. Særlig mintes vi, og da særlig hun, alt strøvet komiteen hadde med kaffen og maten, særlig da sjokoladen til barnefesten. De gamle vedkonfyrene med minst 12 ringer som måtte løftes på og av etter som sjokoladegryten og kaffekjelen kokte. Særlig måtte vi passe sjokoladegryten for at den ikke skulle svi seg. Og så alle melkespannene som folk kom med - da hadde alle kyr - og det var morgenmelk og kveldsmelk, alt måtte sorteres eller blandes. Syntes ennu jeg kan kjenne den gode smaken av sjokoladeen som ble servert i de hvite muggene som hadde "Stjernöens kr. Ungdomsforening" innskrevet på, og ble servert av de unge i komiteen. Og så posene som maten ble servert i til barne. Storlig göy å blåse den opp og smelle den med en öredövende lyd, til ganske litt for neget støy for de eldre. Et år ble hjörnene klippet av, men det ble bare én gang det hente.

Theo.

Vi har gjennom vår kontakt i U.S.A. fått et brev som vi skal gjengi noe av. Vi vil også gjøre oppmerksom på at Tomally Ohlson er datter til Sofie Karlsen Valvik, som bodde i huset hvor Harald Älvik bor nå.

Kjære Ch. Jacobsen,

Du skal ha takk for sending oss Skjernöyposten. Det er alltid gildt at höre fra den gamle öya som vi besøkte for litt

over et år siden. Kanskje noen av de gamle ville ha interesse av at vite at Mally Ohlson, min søster, feiret 90 år den 10de oktober. Hun bor i Clifton, New Jersey.

Hilsen fra oss her i denne kolde Midwest.

Thomas Valvik.

JULEHUMMEREN.

Nu har jeg julehummeren fått,
lenge den har rundt i urene gått,
og vokter seg vel mot blekksprut og sånn
og skumle ting der finnes på havets 'bånn'.
Jeg tror noen hummer har bodd i vår brygge,
Bak steiner og blötang har de fölt seg så trygge.
Krabben har gått hummerens dör forbi,
til den 'viktige hummeren' den tör ikke fri.
"Kan jeg komme inn?" Slik blåstakken spør.
Hummeren svarer sint: "Forsvinn fra min dör".
Og hummeren vil være herskermann
der nede i sjöens salte vann. --
Men så en dag finner vi teinene frem,
det gjelder å få lagt dem ved hummerens hjem.
Den må jo ut for no' middag å finne,
I teina er 'loppeagn' hengt på en pinne.
Men hummeren snuser og er veldig lur,
den kryper ei inn, for den middag er 'sur'.
En dag hang jeg inn agn av en sei.
Da satt den i teina og ventet på meg.
Nu går den i kista og venter på
den midt opp-på julebordet skal stå.
Da vil den bli spist med loff og majones.
Når måltidet er over må du törke ditt fjes.

Torborg Arnesen s. r. g.

Lördag 13. sept. döde Sigrid Aalvik Gabrielsen på Kristiansand sykehus. Hun ble gravlagt fra Mandal kirke onsdag 17. og mange var det som fikk föolge henne til den siste hvile. Sokneprest Stensager forrettet og takket henne dypt for det hun hadde gjort her i livet. Sigrid var alltid aktiv i tjenesten for sin Herre og Frelser. Det var aldri nei i hennes munn når hun ble spurt til noe. Hun hadde et vinnende vesen og var alltid til stede der hjelp og tröst trengtes. I kirken fikk sangen lyde, som var hennes motto gjennom hele livet:

"Jeg löfter opp til Gud min sang
Ennu en gang. Fra disse jordens daler.
Vår Herre Krist han henter meg snart hjem til seg
I himlens höye saler.

Som lynet far, Han kommer snar,
Da skal hans pris på annet vis
De Guds basuner tale".

Det er tungt å miste en sön en er så glad i, sorgen og savnet er der. Men det er også gledelig å tenke på at Sigrid er flyttet hjem til Gud og skal være hos ham evig. Fred over hennes minne.

Så nærmer vi oss et nytt år og det er igjen tid til å minne om kontingenten. Vi lar prisen være den samme, kr. 7.- og \$ 1.50 og regner med at det skal holde hvis bare alle betaler inn. Vi vedlegger postgiroblankett i dette nr. og tör be samtlige være så raske som mulig med innbetalingen etter nyttår. Vi sender også postgiroblankett til dem fra öya i år, da det kanskje kan være lettere for noen. Men selvsagt kan alle som vil, betale til oss direkte. Og i U.S.A. har vi, som vanlig, vår gode kontaktmann der, C. J., som ordner sakene derover.

Vi har funnet fram en gammel julesang, som vi tenkte kunne ha interesse. Hvis noen har slike gamle sanger eller dikt, passende til de forskjellige årstider, liggende, tar vi så gjerne imot dem.

Til den gamle simple stuen
vil min tanke gjerne gå.
Ilden spraker høyt på gruen
røken stiger høyt og blå.
Og det gamle furubord
hvitt er skuret, alt av mor.
Gulvet sopet er til festen
strödd med brisk for himmelgjesten.

Godt jeg minnes hvad som hente
på den kjære julekveld.
Lysene som faster tente
og det blanke kobberstell.
Og jeg syntes at jeg så
lyse stråler fra det blå.
Og jeg hørte ganske nære
skarens "fred" og "Åre være".

Og var julegröten ferdig
og vi satt rundt glade bord.
Reiste far seg opp og værdig
leste høvt om englers kor.
Hjertet barnlig var og blött,
sang en Frelser er oss födt.
Tenkte bak de lune vegger,
I en stall de Herren legger.

SMÅNYTT FRA ØYA

Torsdag 25. sept. inntraff en forferdelig ulykke i veikrysset ved kapellet, i det Finn Arne Jenssen, som kom syklende ned bakken kolliderte med bussen og døde senere på sykehuset av de skadene han fikk. Det er sårt når et eldre menneske går bort, men vel dobbelt trist og tragisk når en 11 års gammel gutt plutselig blir revet bort på den måten. Men vi får tro at Gud som er kjærlighet, har sin hensikt med alt som skjer, også når det synes mest uforståelig. Vi bringer hans foreldre Reidar og Kirsten, samt hans søstre Mette og Ingrid vår dypeste medfølelse.

Det er lett å merke at det ikke lenger er kyr på öya. Der det för var helt snaut, vokser det opp alverdens kratt av björk, eik og osp, så det flere steder er helt ugjennomtrengelig. Også der det för var dyrket mark, lider

mange ganger samme skjebne. Hvis en har tenkt seg en tur til Grodevarden, nytter det ikke å gå den gamle stien over Stenyra. Eikekrattet opp fjellveggen er så og si umulig å komme igjennom. Beste sted å gå opp er fra Dyrstad skolehus, hvor det enda er tålig. Når det gjelder en Grodevardstur, så vil vi nevne at det ligger et glass med en bok i inne i varden, til å skrive sitt navnetrekk i. Det var Hanne Sofie Eskeland (f. Anensen, Dyrstad) som fikk ideen til dette. Så ta en tur til öyas høyeste topp og sett ditt navnetrekk. En klar dag er det en fantastisk utsikt derfra. En kan se Grönningen fyr i öst og Lindesnes i vest. I fjellet der vil vi nevne det er hogd inn et kompass med årstall 1807. - Grodevarden har en lang historie. Kunne det tenkes at en eller annen ville sette

seg ned og skrive litt om dette. Like ens ville vi gjerne vite noe mer om den steinen som ligger innforbi Snebakken på Dyrstad, hvor det er hugget inn flere navnetrekk, og om den gamle bebyggelse på Rosnes. Dere som har kjennskap til dette, vil dere sette oss litt på gli.

Elgjaktens tid er forbi, men ikke her på Skjernøy. I månedskiftet oktober-november ble det funnet rester etter et dyr som reven hadde gravd opp inne i Sundsdalen. Det viste seg å være en elg, da også hodet ble funnet der. Først er öya for liten til å få lov til å felle elg, for det andre var sansynligvis denne elgen felt utenom jakttida. Saken er anmeldt til lensmann og viltneimnd og etterforskning pågår. - Vanligvis finnes det ikke elg på öya, men så og si nesten hver höst rundt om elgjakta har det vært et eller flere eksemplarer på en eller så kort visitt her ute. De bruker ikke brua, men svømmer over. En elg som svømte over ble sett da elgjakta pågikk inne på fastlandet. Disse elgrøstene som ble funnet stammer fra en elgokse og den må ha vært ganske stor etter funnet å dømme. Jegeren eller jegerne måtte i allefall ha hatt litt av en jobb med å partere og bære elgen ned fra heia. Dette foregikk uten at noen merket noe.

For 15-20-år siden var det store mengder makrellstörje i fjordene her. En kunne se stim på nærmere 100 stk. ja det var et syn å se de store fiskene på 200-300 kg. hoppe 2-3 meter opp i luften og lande med et veldig plask. Det var mest som hele fjorden kokte. Slikt ser man aldri lenger, det er 5-6 år siden jeg så noen. Og nå er også nisa borte. Den så vi jo en masse av til for bare 4-5 år siden. Men de siste årene har jeg ikke sett noen, enda jeg er ganske mye på sjöen om sommeren. Lurer på hvor den har tatt veien? Störja blir jo fisket etter, så den kan jo være for hardt beskattet. Men har aldri hört noen fiske etter nisa, så der må det være andre årsaker.

Er det forurensningen tro, eller åte- og strömforholdene i sjöen som gjør at den blir borte? Er det noen av leserne fra öya eller andre steder som har en forklaring, så kom med den.

P.S. Var det noen som så nise utenfor her i sommer?

At det i höst har vært uvanlig mange krabber, er vi alle enige om. Men hvem har fått den største? På Dyrstad er det fisket en som målte 22 cm. over ryggskjoldet og vekten var 1,3 kg. Da den ble kokt var det fast fin rogn i den. Noen bedre?

Kommunevalget er over, og selv om det var mange kandidater fra öya på de forskjellige lister, ble det bare valgt inn en representant, nemlig Asmund Vinje, Dyrstad (fra A.p.) Og en 1. varamann for tverrrp. Ingolf Larsen, Farestad, samt en 3. varamann for Kr.f. Eilif Christensen, Valvik. I skolestyret kom det inn 3 av öyas damer, nemlig: Esther Vågsvoll, Rosnes, Åse Skeie, Farestad og Nora Christensen, Valvik.

Menighetskoret har foreløbig måtte innstille, da det ble dårlig oppslutning. Derimot er det blitt startet opp et barnekor under ledelse av organist Paulsen. Oppslutningen har til å begynne med vært fin og vi får håpe at interessen vil holde seg.

Sang- og musikklivet på öya har heller ligget lavt de senere år. Det er sikkert ikke evne og dyktighet det skorter på, men nærmest vilje og lederskap. Måtte ikke her ligge en oppgave for noen?

R/K "Ambassador Bay" fikk en hard törn i Nordsjöen i höst, da den måtte ut og hente en båt som hadde mistet roret i hardt vær. Etter flere døgns slit, og med sleperen brukket flere ganger så den ingen annen utvei enn å måtte tilkalle hjelp fra R/K "Sjöfareren" som gikk ut fra Egersund. Sammen greide de å buksere havaristen inn til Kristiansand.

Ivar Kristiansen og Svein Berge har nå oppgitt planene om å byg-

ge hus opp forbi kapellet, da det bød på store vanskeligheter med kloakkutslipp. I stedet har Ivar søkt om å bygge hus i Valvik på Johan Abrahamsens eiendom, der kommunen har lagt ut kloakk. Svein Berge har søkt om å bygge kårstue på sine foreldres eiendom, på Ytre Farestad. Kommunen har i allefall sett mer velvillig på disse søknader.

Enda et hus er under oppførelse i Dyrstadheia. Det er Clarens Kristiansen som er i gang, og vil flytte til öya så snart det er ferdig.

Vest-Agder E.verk har i sommermånedene vært i gang med å strekke ny høyspentlinje over öya. I stedet for sjökabelen over Skjernöysund er det nå nytt luftspenn over sundet. Flere nye transformatorer er satt opp og de gamle jernmastene er fjernet. Likeså er de gamle sementmastene skiftet ut med nye tremaster. Dette arbeidet gikk utrolig fort, vi var bare uten strøm i tre dager.

Nytt av året er at vegvesenet har satt opp strøkasser i Kapell- og Valvikbakken. Dette håper vi vil være til stor hjelp, for disse bakker er vanskelige å komme opp når det er snö og isete.

Det er bare en konfirmant fra öya nå i höst, nemlig Jorun Pedersen, N. Farestad som skal konfirmeres i desember. Vi gratulerer.

Vi vil også sende en forsinket gratulasjon til Johan og Björg Selvik, Berge med en datter i august.

Egil og Kjellaug Jacobsen feiret sølvbryllup i oktober. Vi gratulerer hjerteligst med vel-overstått.

Vi vil også gratulere Johan Dyrstad med vel-overstått 70-års dag. I den anledning kom hans søster Liv fra U.S.A. og Solveig fra Sverige. Dagen ble feiret i Kr. sand der han har flest av sine venner.

Og så vil vi sende våre hjerteligste gratulasjoner til Petrea Farestad som fyller 80 år den 2/1-76. Hun er fremdeles sprek

som en ungdom og driver gårdsstell med både höns og sauer.

Idrettslaget driver det trutt med trening 2 ganger i uka. Treningstevne holdes av og til og for en stund siden holdtes et trimrebuslöp utover i Ytre-Farestad myrene. - Nå på denne årstid blir mye av treninga holdt på skolehuset. De har søkt kommunen om å få ominnredet skolestuene så de passer bedre til dette bruk. Det har de fått lov til og har også fått bevilget kr. 15.000.- fra staten ved kommunat- og arbeidsdepartementet, samt kr. 5.000 fra kulturutvalget i Mandal til dette formål. Med dette skulle de komme langt på vei, men de regner med å måtte gjøre en del arbeide på dugnad. Taket på huset må repareres og her bærer kommunen utgiftene til materialer, men kretsen må besörge arbeidet utfört. De unge oppfordres til å støtte opp om idrettslaget, da også dette er et arbeide som har stor betydning.

Været har vært fint i hele höst. Vi har faktisk ikke hatt en eneste virkelig höststorm, og selv nå, på tampen av november, er det rolig og fint. Og så lurar vi på hvordan vinteren vil bli, om vi får bruk for snöskuffene, eller om de vil bli stående urört som i fjor? Vi får si med Storm P. Det er vanskelig å spå, aller mest om framtida.

Like för bladet gikk i trykken, fikk vi höre at Rasmus R. Rosnes døde den 29/11. Han og hans kone Selma har bodd i Oslo de siste årene hvor de fleste barna deres er bosatt.

Nok et år ebber ut og den store höytid er like rundt hjörnet. Skjernöypostens redaksjon sier hermed takk for i år og önsker alle sine lesere en riktig

GOD JUL OG ET GODT NYTTÅR!